

Ashley Elston

Första lögnen vinner

Översättning: Åsa Brolin

Bokförlaget Forum

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

Originalalets titel: First Lie Wins

Copyright © 2024 by Ashley Elston

Omslagsdesign: Ervin Serrano

Svenskt omslag: Per Lilja

Omslagsbilder: Stocksy

Tryckt hos ScandBook EU, 2024

ISBN 978-91-37-16058-0

Till Miller, Ross och Archer

KAPITEL 1

Det börjar med småsaker: en extra tandborste i glaset på handfatet, några plagg i den minsta lådan, mobilladdare på båda sidor om sängen. Sedan blir småsakerna något större: rakhyvlar och munvatten och p-piller slåss om utrymmet i badrumsskåpet och frågan: "Kommer du över?" byts mot: "Vad ska vi äta till middag?"

Jag har fasat inför nästa steg men det var oundvikligt.

Det är visserligen första gången jag träffar människorna runt bordet, som alla har känt Ryan sedan barnsben, men det har inte undgått dem att jag redan blivit en viktig del av hans liv. Den kvinnliga touchen i hans manliga hem, som matchande soffkuddar och den svaga doften av jasmin från luftrenaren i bokhyllan, är sådant som andra kvinnor omedelbart lägger märke till.

En röst svävar över bordets stearinljus och det blomsterarrangemang som hänger i luften framför mig – "både elegant och självsäkert", enligt försäljaren. "Evie, vilket ovanligt namn."

Jag vänder mig till Beth och funderar på hur jag ska besvara denna fråga, som egentligen inte är någon fråga.

"Det är en förkortning av Evelyn. Jag är döpt efter min mormor."

Kvinnorna sneglar i smyg på varandra, kommunicerar

ljudlöst över bordet. Alla svar från mig vägs på våg och arkiveras för ett senare samtal.

”Åh, vad fint!” piper Allison. ”Jag är också uppkallad efter min mormor. Varifrån kommer du nu igen?”

Det har jag inte berättat och det vet de. Likt rovfåglar tänker de hacka, hacka, hacka hela kvällen tills de får de svar de vill ha.

”En liten stad i Alabama”, säger jag.

Innan de hinner fråga vilken liten stad i Alabama det rör sig om, byter Ryan samtalsämne. ”Allison, jag träffade din mormor i matbutiken i förra veckan. Hur är det med henne?”

Tack vare honom får jag vila en stund medan Allison berättar hur det går för hennes mormor efter morfaderns död. Men det kommer inte att ta lång tid innan jag återigen står i centrum.

Jag behöver inte lära känna de här människorna för att veta allt om dem. De gick i förskolan tillsammans och var en tajt kompisgrupp ända fram till studenten. De lämnade staden i grupper om två och tre för att gå på en handfull college, alla på några timmars avstånd härifrån. De gick med i studentkårer tillsammans med andra små grupper om två och tre som kom från liknande bakgrund, varpå de rörde sig tillbaka till den här småstaden i Louisiana så att cirkeln kunde slutas. De har bytt grekiskan i de traditionella studentkårsnamnen – *Phi Delta Upsilon* – mot knattebaseboll, middagsbjudningar och en golfrunda varje lördagseftermiddag, om det inte krokar med sydstatsligan i amerikansk fotboll förstås.

Det är inget jag klandrar dem för, tvärtom. Jag avundas dem att de är så avslappnade i sådana här situationer, att de vet exakt vad de kan vänta sig och vad som förväntas av dem. Jag avundas dem känslan av att alla i hela staden har sett dem från deras sämsta sida och ändå accepterar dem.

”Hur träffades ni två?” frågar Sara och strålkastarljuset riktas åter mot mig.

Det är en oskyldig fråga, ändå gör den mig lite skärrad.

Ryans leende betyder att han vet hur jag känner inför det här ämnet och gärna skulle svara i mitt ställe, men jag samlar mig snabbt.

Försiktigt torkar jag mig om munnen med en av de vita tygserverter jag köpte speciellt för den här middagen och säger: ”Han hjälpte mig att byta däck när jag fick punka.”

Ryan skulle ha gett dem onödigt mycket information och det var därför jag hejdade honom. Jag nämner inte att det skedde på vägkrogen i utkanten av staden där jag slet för att se till att alla i den lilla baren hade fullt i sina glas. Och jag nämner inte att jag till skillnad från dem inte har någon akademisk examen utan läste in high school på Komvux.

Det är hans vänner och även om de inte skulle göra det med flit skulle de ändå vända det emot mig. Kanske utan att ens veta om det.

Jag sa till Ryan att jag var rädd att de skulle döma ut mig när de väl fick veta hur mycket min bakgrund skiljer sig från deras. Han försäkrade mig att han inte bryr sig om vad de tycker, men det gör han. Det faktum att han gav med sig och bjöd in dem och sedan ägnade veckan åt att hjälpa mig få till menyn *perfekt*, säger mer än allt han viskar i mörkret om hur mycket han gillar att jag är så annorlunda jämfört med de tjejer han växte upp med.

Allison vänder sig till Ryan och säger: ”Hoppsan, vilken praktisk kille att ha i närheten.”

Jag tittar på Ryan. Jag sammanfattade vårt möte i en enda mening och hittills har han inte protesterat.

Han tittar på mig med ett litet leende som säger att det här är min stund och att han gärna spelar med. Ett tag.

Allisons make, Cole, tillägger: ”Det skulle inte förvåna mig om det var han som orsakade punkan bara för att kunna hjälpa dig med den sedan.”

Det skrattas runt bordet och Cole verkar få en armbåge i sidan att döma av hans kroppsspråk. Ryan skakar på huvudet, fortfarande med blicken fäst på mig.

Jag ler och skrattar med, inte för högt eller för länge, för att visa att även jag roas av tanken på att Ryan skulle ha ansträngt sig så hårt för att träffa mig.

Road av tanken på att *någon över huvud taget* skulle ha iakttagit någon annan tillräckligt länge för att veta att han alltid tankade vid just den vägkrogen på torsdagskvällarna efter att ha tillbringat dagen på sitt kontor i östra Texas. Att någon visste att han brukade tanka vid någon av pumparna på byggnadens västra sida och att han nästan alltid stirrade lite för länge efter de kvinnor som gick förbi på parkeringen, särskilt de som bar kort kjol. Och att någon skulle lägga märke till detaljer som att det låg en keps från Louisiana State University i baksätet, eller få en skymt av den studentkärströja som skymtade under hans vita skjorta, eller se att det satt ett märke från en country club i vindrutans vänstra hörn, alltihop för att försäkra sig om att de skulle ha något att prata om när de väl träffades. Att någon skulle slå in en spik i sitt bildäck så att luften pyste ut.

Jag menar bara att det är en underhållande tanke att någon skulle gå så långt bara för att träffa någon annan.

”Det där fixade jag galant”, säger jag och lägger den sista middagstallriken i den fyllda diskhon. Ryan ställer sig bakom mig och låter händerna glida upp från mina höfter till

midjan. Han vilar hakan mot min axel och trycker läpparna mot det där stället på min hals som han vet att jag njuter av.

”De älskar dig”, viskar han.

Det gör de inte. Möjligen har jag tillfredsställt deras inledande nyfikenhet. Men jag föreställer mig att varenda en av dessa kvinnor redan innan den första bilen körde ut från uppfarten började svepa sig fram mellan gruppchatten, där de dissekerade varenda detalj av kvällen, och de sociala mediasajter där de försökte hitta mer information om mig och om vilken småstad i Alabama jag egentligen kommer från.

”Ray messade just. Sara vill ha ditt nummer så att hon kan bjuda dig på lunch i nästa vecka.”

Det gick snabbare än jag hade trott. Jag antar att nästa våg av nyfikenhet är på väg rakt emot mig som en följd av att deras sökningar bara gav minimalt med information, vilket gjorde dem sugna på mer.

”Jag gav honom det. Hoppas det är okej”, säger han,

Jag snurrar runt i hans armar och låter händerna smyga uppför bröstkorgen tills de håller om hans ansikte. ”Självklart. Det är dina vänner. Och jag hoppas att de ska bli mina också.”

Så vi ska tydligen äta lunch och jag vet att deras frågor kommer att vara rakare då, eftersom Ryan inte är där för att avleda dem.

Jag ställer mig på tå och drar honom närmare tills min mun bara är någon centimeter från hans. Vi älskar den här delen båda två, stunden av förväntan när våra andetag uppgår i varandra och mina bruna ögon stirrar in i hans blå. Vi är nära men inte tillräckligt nära. Hans händer trevar sig fram under blusen och fingrar gräver sig in i den mjuka huden i midjan medan jag smeker honom längs ryggen ända upp

i hans mörka hår. Ryans hår är längre nu än när vi träffades för första gången, längre än när jag först började iakttä honom. Jag har sagt till honom att jag gillar det så här, att jag vill ha något att ta tag i, så då slutade han att klippa sig. Jag märkte att hans kompisar blev förvånade när de såg honom – enligt mina egna efterforskningar på sociala medier har han aldrig ens haft halvlångt hår tidigare. Sedan vände de blicken mot mig och jag såg frågorna i deras ögon. *Varför har Ryan förändrats? Är det den här tjejen som är orsaken?*

Han sänker händerna, tar tag om mina lår under min korta kjol och lyfter mig så att jag kan slå benen runt honom.

”Vill du stanna?” frågar han trots att det bara är vi hemma. Han ställer samma fråga varje kväll.

”Ja”, viskar jag tillbaka. Det är mitt ständiga svar.

Ryans mun närmar sig min, men våra läppar möts inte riktigt än. Jag kan inte fokusera på hans ansikte längre. Jag väntar tålmodigt på att vi ska smälta samman trots att det håller på att ta knäcken på mig.

”Jag vill inte behöva fråga längre. Jag vill veta att du kommer att finnas här varenda natt eftersom det är ditt hem också. Vill du göra det? Flytta in på riktigt?”

Jag kör ner fingrarna hårdare i hans hårbotten och trycker till med benen. ”Jag trodde aldrig du skulle fråga.”

Jag känner hans leende mot mina läppar och så kysser han mig och bär ut mig från köket, genom korridoren och fram till sovrummet.

Vårt sovrum.

KAPITEL 2

Ända sedan Ryan bad mig att flytta ihop med honom för fem dagar sedan och jag sa ja har han otåligt väntat på att det ska ske. Morgonen efter middagsbjudningen väckte han mig genom att ringa och säga att han hade bokat en flyttfirma redan samma eftermiddag, eftersom de hade fått ett återbud.

Jag övertalade honom att vänta åtminstone en vecka för att försäkra sig om att han verkligen visste vad han gjorde och att det inte bara var något han hävt ur sig efter en kväll med dyra viner och perfekt tillagad oxflé. Dessutom tog jag upp det faktum att han hade ringt flyttfirman innan jag ens hade börjat packa.

”Om du inte ville flytta ihop med mig skulle du väl säga det?” Ryan står framför badrumsspegeln och knyter en mörkblå, grårandig slips och försöker låtsas som om frågan inte betyder något speciellt. Han tjurar. Något jag har sett även tidigare när han inte fått som han velat.

Jag hoppar upp på bänken och knuffar mig längs den vita marmorytan tills jag sitter rakt framför honom. Han tittar över min axel som om han fortfarande kan se slipsknuten i spegeln bakom mig. Han betar sig ganska barnsligt just nu.

Jag har memorerat hans ansikte men studerar det fortfarande i detalj varenda gång jag får chansen i jakt på något jag kan ha missat. Han är klassiskt snygg. Det mörka håret är tjockt och lite lockigt längst ner när det är långt, vilket det

är nu. Hans blå ögon är intensiva och trots att han just har rakat sig kommer han att ha skäggstubb nästa gång jag ser honom. Jag kommer att rysa till när han snuddar vid min nacke.

Jag skjuter undan hans händer och knyter färdigt slipsen åt honom. "Såklart jag vill flytta hit. Vad menar du?"

Ryan tittar ner på slipsen och rättar till den trots att det inte behövs, eftersom han behöver något att göra. Han har inte rört vid mig den här morgonen, knappt sett åt mig. Japp, väldigt barnslig.

Eftersom han inte svarar fortsätter jag. "Det kanske är du som har ändrat dig om att jag ska flytta in? Jag vet att du tror att jag har skjutit upp packningen, men jag ska ägna precis hela dagen åt det i dag och Goodwill ska komma och hämta allt jag inte behöver längre. Men jag skulle förstås kunna ringa dem och avboka ..."

Nu vilar hans blick och hans händer på mig. "Ja, jag vill att du ska vara här. Jag visste inte att du hade tänkt göra det i dag. Men du har valt den enda dag när jag inte kan hjälpa till. Jag har fullt upp hela dagen."

Det är torsdag i dag och han kommer att befinna sig nittio kilometer härifrån på sitt Texaskontor. Som han alltid gör på torsdagarna.

"Jag vet att det är dålig tajming, men i dag var den enda dagen jag fick ledigt från jobbet och den enda eftermiddagen som Goodwill hade en ledig skåpbil. Jag har inte så många prylar så det borde inte ta hela dagen även om jag gör det själv."

Han håller om mig och böjer sig närmare för att kysa mig. Nu är han inte det minsta småsur längre och jag hakar fötterna i varandra bakom hans rygg och drar honom närmare.

”Jag kanske kan sjukskriva mig. Det är faktiskt jag som är chefen och det är på tiden att jag börjar missbruka min makt på det där stället”, säger han och skrattar.

Jag fnissar mellan kyssarna. ”Spara dina sjukdagar till något roligare än att packa. Jag ska ändå ge bort nästan allting, så det blir inte mycket kvar att ta hand om.” Jag kastar ett öga inåt sovrummet. ”Jag har inte lika fina saker som du så det är ingen mening med att behålla dem.”

Han lägger handen mot min kind. ”Om du vill ta med dig något hit ser vi till att det får plats, det är inga problem. Du behöver verkligen inte göra dig av med alla dina grejer.”

Jag biter mig i underläppen och säger: ”Men du vill väl inte att min fula gamla soffa ska stå här i vardagsrummet.”

”Hur kan du veta om jag vill ha din fula gamla soffa eller inte? Jag har ju inte ens fått se den.” Jag försöker undvika det minfält som samtalet är på väg mot, men han vrider tillbaka mitt ansikte så att vi ser varandra i ögonen igen. ”Du har inget att skämmas för.”

”Jo, det har jag”, säger jag och stirrar tillbaka. Sedan kysser jag honom snabbt för att han inte ska börja sura igen. ”Det kommer du att märka på lördag när vi träffar flyttfirman hemma hos mig. Jag ringde och bokade dem i går. Och på söndag ska vi försöka klämma in mina grejer här. Så du kanske borde sjukskriva dig på måndag i stället. Då kommer vi att vara helt slut båda två och behöver säkert en dag hemma i pyjamas. Med eller utan pyjamas.”

Han lutar pannan mot min och ler sitt smittande leende. ”Okej, vi har en dejt.” Efter en sista hastig kyss drar han sig ifrån mig och spankulerar ut ur badrummet.

Tjugo minuter efter att Ryans Tahoe har rullat ut från uppfarten kör jag också därifrån i min tio år gamla 4Runner. Lake Forbing är en mellanstor stad i Louisiana känd för sin

bördiga åkermark och sina djupa naturgaskällor. Det finns mycket pengar i området, men de är av den diskreta sorten. Det tar en kvart att köra till Lake View Apartments från Ryans hus, men av läget att döma har lägenhetskomplexets namn ingen som helst koppling till någon sjö.

Jag parkerar bredvid en skåpbil från Goodwill i den ruta som tillhör lägenhet 203.

”Du är tidig, Pat”, säger jag till föraren när vi båda har klivit ur.

Han nickar. ”Den första rundan tog inte så lång tid som jag hade trott. Vilken lägenhet är det?”

Han följer efter mig uppför trappan medan hans medhjälpare öppnar bakdörrarna till skåpbilen. Jag stannar utanför dörren och tar upp nyckeln. ”Här bor jag.”

Han nickar igen och går tillbaka nerför trappan. Det tar mig ett par försök att få upp låset; det har kärvat ihop eftersom det inte använts på länge. Just när jag vrider på handtaget hör jag dunsarna av den flyttkärra som är på väg uppför trappan.

Jag håller upp dörren och Pat och hans medhjälpare kämpar för att trycka in kärnan genom öppningen.

”Var vill du ha dem?” frågar han.

Jag ser mig omkring i den tomma lägenheten och säger: ”Ställ dem mitt på golvet, bara.”

Jag kastar ett öga på lådorna, som alla är fulla av de prylar jag har ägnat de senaste fyra dagarna åt att välja ut. Pat har förvarat dem i skåpbilen i väntan på att jag skulle be honom komma hit med dem. Det här är vad jag tänker ta med mig hem till Ryan på lördag. Jag kommer att hävda att jag har ägt dem i årtal, inte bara i några dagar.

Efter två omgångar står alla lådorna på plats. Jag tar upp fem tjugodollarsedlar ur bakfickan och ger dem till Pat. Det

här är ingen officiell Goodwilltjänst, men han var mer än villig att utföra den mot kontant betalning.

Killarna är nästan ute ur rummet när jag frågar: ”Tog ni med er de extra flyttkartongerna?”

Pat rycker på axlarna och ser på sin medhjälpare, som säger: ”Ja, de ligger längst bak i bilen. Vill du ha upp dem hit?”

Om de tycker att det låter märkligt säger de det inte högt. ”Nej. Ni kan lämna dem nere på trottoaren framför min bil.”

Jag följer med dem ut. Medan de lastar av högen med platta kartonger går jag till min bil och tar ut en svart plastpåse ur bagageutrymmet. Jag tackar dem en gång till innan de åker. Nu återstår bara några sista saker att ta hand om.

Lägenhetens planlösning är enkel. Ett litet vardagsrum direkt innanför dörren och ett kök mot bakre väggen. En smal korridor, ett badrum och ett sovrum. Beige heltäckningsmatta, beige plastmatta, beige väggar.

I köket öppnar jag den svarta plastpåsen och tar upp fyra menyer från närliggande restauranger och tre utskrivna bilder på Ryan och mig, samt sju magneter som håller dem på plats på kylskåpsdörren. Sedan tar jag burkarna och flaskorna med kylvaror, håller ut hälften av deras innehåll i vasken och ställer upp dem på kylskåpsdörren. I badrummet håller jag ut hälften av mitt medhavda schampo och balsam och ställer upp flaskorna på badkarskanten. Jag öppnar en tvålförpackning och lägger tvålen under vattenkranen, där jag snurrar på den med några minuters mellanrum så att loggan försvinner och kanterna blir mjukare, varpå jag lägger den på hyllan i duschen. Sedan tar jag upp tandkrämen ur påsen. Jag trycker ut en del och lämnar några märken på handfatskanten, precis som jag gör hemma hos Ryan trots att jag vet att han inte gillar det. Jag lämnar locket av och lägger tuben bredvid blandaren på handfatet.

Mitt sista stopp är sovrummet. Jag plockar upp en rad galgar ur påsen, som nu är tom, och hänger upp dem på den tomma garderobsstängen. Jag går tillbaka till vardagsrummet och sprider ut de prydligt staplade lådorna över golvet tills det ser kaosartat ut. Jag väljer ut två lådor, en med böcker och en med gamla parfymflaskor, och öppnar dem. Böckerna går snabbt att packa upp. Efter bara någon minut står boktravarna runt den tomma lådan som om jag inte haft tid att packa dem än.

Parfymflaskorna tar lite längre tid. Jag ställer upp lådan på den lilla arbetsbänken, packar upp de fyra översta och radar upp dem på laminatytan. Ljuset från fönstret fungerar perfekt och de tunna, färgglada glasflaskorna blir till prismor som sprider blå, lila, rosa och gröna strålar genom det trista rummet.

Av allt jag har handlat den senaste veckan var det parfymflaskorna som var svårast att hitta och till min förvåning även roligast. Det var mest en slump att jag ens började leta efter dem, men efter att jag råkade se ett Facebookinlägg där Ryan var taggad förstod jag att det var exakt den här sortens föremål jag borde "samla på". Han hade köpt en parfymflaska till sin mamma i födelsedagspresent året innan. Det var en art déco-flaska, en boll av ristat glas inslagen i silver och utsmyckad med små spegelrutor som såg ut som något Jay Gatsby skulle ha gett Daisy. Den var vacker och att döma av hennes leende älskade hon den.

Om jag vore den sortens tjej som samlade på saker skulle jag välja just en sådan.

Jag sveper med blicken över rummet en sista gång. Allt ser ut exakt som jag vill ha det. Jag verkar ha packat allt utom några småsaker jag inte hann med, några slumpartade personliga tillhörigheter att stuva ner i närmaste låda.

”Knack, knack”, säger en röst i dörren och jag snurrar runt. Det är kvinnan som jobbar på fastighetsvärdens kontor, det var henne jag hyrde lägenheten av i måndags eftermiddag.

Hon kliver in och tar en titt på röran omkring sig. ”Jag blev orolig eftersom jag inte hade sett någon här sedan i måndags.”

Jag stoppar händerna i byxfickorna och lutar mig mot väggen bredvid köksbänken. Korsar benen framför mig. Mina rörelser är långsamma men noggrant uträknade. Det oroar mig att hon kommer hit för att kolla upp mig på det här sättet och jag undrar om hon tänker göra samma sak på lördag, när Ryan kommer hit för att hjälpa mig att flytta ut. Jag valde ett hus där grannarna inte umgås med varandra och där el och vatten ingår i hyran, som betalas per vecka. En vecka var allt jag behövde.

Hon måste ha blivit nyfiken när jag hyrde en av de omöblerade lägenheterna. Om någon gör sig omaket att flytta sina möbler brukar de stanna längre än sju dagar, men jag ville inte att Ryan skulle tro att mitt liv är så flytande att jag inte ens har en egen soffa, så en möblerad lägenhet var inget alternativ. Och nu, dag fyra, finns det inget som skvallrar om att jag har bott här utöver de åtta lådor som står strategiskt utplacerade i rummet.

Hon drar med handen längs en av lådorna och tittar på parfymflaskorna som står på köksbänken. Jag kan typen. Hon har mycket smink, kläderna sitter tajt och en gång i tiden ansågs hon vara en skönhet, men åren har inte behandlat henne väl. Hon suger in allt som händer runt henne. Det här är den sortens lägenhet folk hyr för att ägna sig åt ljus-skygga aktiviteter och det är hon som härskar över alltihop, ständig på jakt efter situationer som hon kan utnyttja till sin fördel. Och nu har hon gått tvärs över parkeringen och

rakt in i min lägenhet, eftersom hon fattar att jag har något skumt på gång men inte kan räkna ut hur hon ska kunna vända det mot mig.

”Jag ville bara kolla att allt är som det ska”, säger hon.

”Det är det”, säger jag och kastar ett öga på namnbrickan som sitter på hennes djupt urringade topp. ”Shawna, din oro är obefogad. Och ovälkommen.”

Hon stelnar till. Min bryska ton passar inte ihop med min avslappnade hållning. Hon kom in i tron att hon ägde situationen och på något sätt förstod sig på den, men nu är hon skakad.

”Ska jag fortfarande utgå från att lägenheten kommer att vara tömd och din nyckel återlämnad klockan fem på söndag?” frågar hon.

”Om jag kan utgå från att det inte blir fler oväntade besök”, svarar jag och nickar leende mot dörren.

Hon klickar med tungan mot gommen och vänder sig om för att gå. Jag får tvinga mig att inte regla dörren efter henne. Men jag är nästan klar här och jag har mer att göra innan Ryan korsar delstatsgränsen mellan Texas och Louisiana klockan halvsex i kväll.

KAPITEL 3

Ryans farfar dog för tre år sedan, bara ett år efter sin hustru, och Ryan fick ärva hans hus inklusive alla möbler, allt porslin i skåpen och varenda tavla på väggarna. Och dessutom en rejäl summa pengar.

Så som Ryan berättar det svängde han förbi en dag för att titta till sin farfar och upptäckte då att han hade dött fridfullt i sömnen. En vecka senare flyttade Ryan in. Det enda han tog med sig var sina kläder, toalettartiklar och en ny madrass till sovrummet. Ryan skulle nog ha gjort plats för en ful gammal soffa ... om jag hade haft en.

Hans gata kantas av stora ekar vars grenar skuggar var- enda centimeter av trottoaren. Alla grannar är äldre och mer etablerade och älskar att berätta för mig att de har känt ”den där gulliga pojken” sedan han var bebis. Det här är den sortens hus man bor i när man äntligen har kommit någon vart. När man har fått några barn och den förlamande skräcken för att inte kunna betala räkningarna har börjat lätta en aning.

Men det är för stort för Ryan. Det är ett tvåvåningshus med bred veranda och stor trädgård på baksidan; vitt med gröna fönsterluckor, välskötta rabatter och en stengång som leder fram till dörren. Det skulle ta flera minuter att gå igenom huset om man tittade in i vartenda rum – det är stort nog för

att någon skulle kunna komma in genom carportdörren utan att det hördes in i sovrummet.

Jag backar in på uppfarten för att minska den sträcka jag behöver bära lådorna. Inte förrän jag öppnar bakluckan ser jag att Ryans grannar till vänster, Ben och Maggie Rogers, sitter på sin veranda och iakttar mig. De är lika punktliga som alltid. Deras morgonpromenad sker samtidigt som vi åker till jobbet och deras kvällsdrink på verandan brukar redan pågå när vi kommer hem på kvällen. Det är typiskt för den här gatan, där de flesta redan har gått i pension eller närmar sig den dagen.

Mrs Rogers följer mig med blicken när jag lyfter ut en av lådorna ur min 4Runner. Detta tydliga tecken på att jag är mer än en övernattningsgäst kommer att vidarebefordras till resten av gatan när hon stannar för att småprata med grannarna under morgondagens promenad. Paret Rogers tar begreppet grannsamverkan mycket personligt.

De sitter tysta och ser på medan jag lastar ur låda efter låda. Ryan kommer hem just när jag tar ut den sista. Han joggar fram så fort han klivit ur bilen för att ta den ifrån mig.

”Låt mig bära den där”, säger han.

Jag ställer mig på tå och kysser honom med lådan mellan oss som stötdämpare.

Innan vi går in hälsar han på paret Rogers. ”God kväll!”

Mrs Rogers reser sig och går fram till verandaräcket, så nära oss hon kan komma utan att ramla ner i azaleabuskar-na. ”Ni ser ut att ha fullt upp!” ropar hon tillbaka.

Ryan har armarna fulla och nickar bara åt mitt håll. ”Evie håller på att flytta in.” Hans breda leende får det att pirra i hela mig och jag kan inte låta bli att le lika brett som han.

Mrs Rogers ser på sin man med en min som betyder *vad var det jag sa*. Det var minsann det här hon misstänkte. ”Jaha.

Ni ungdomar hoppar över en del viktiga steg på vägen, men så är det väl nu för tiden." Hon skrattar stelt för att ta udden av sin kommentar.

Ryan låter sig inte påverkas. "Vi kanske tar stegen i en annan ordning, men vi kommer att ta dem allihop."

Innan jag kan hejda mig flämtar jag till men sedan tvingar jag mig att inte tolka in för mycket i deras vardagliga tjafsande.

Mr Rogers ställer sig bredvid sin hustru på verandan. "Men då måste vi ju välkomna Evie till området på riktigt! Ni får komma hit på en eftermiddagsdrink snart." Om mr Roger är upprörd över den senaste tidens utveckling döljer han det väl.

"Ja, gärna. Kanske i nästa vecka?" svarar Ryan för oss båda.

Mr Rogers leende ser äkta ut när han säger: "Jag har just skaffat en ny whiskeyrökare och längtar verkligen efter att prova den."

Ryan skrattar. "Det var ett tag sedan jag fick en Old Fashioned blandad av dig. Det ser jag fram emot." Sedan knuffar han lätt med sin axel mot min för att få mig att gå in i huset.

När vi äntligen kommer in ställer Ryan lådan tillsammans med de andra i den stora, bakre hallen.

"Jag åkte och hämtade min kläder och skor. Hur har du haft det i dag?"

Han rycker på axlarna. "Dagen kändes lång. Jag skulle hellre ha ägnat den åt att packa tillsammans med dig."

Ryan är alltid hemlighetsfull när det gäller vad han egentligen gör på torsdagarna. Visst skämtade han om att sjukskriva sig i morse, men vi vet båda att han aldrig skulle göra det.

Det han gör på torsdagarna är viktigt.

Han granskar lådorna. De tomma kartonger som flytt-